

Split, 3.6.2026. god.

TRGOVAČKOG SUDA U
ZAGREBU

Trg Johna Fitzgeralda Kennedyja
11, 10000 Zagreb
Poslovni broj:
P-2559/2024

Ljubičić - Vrdoljak & Partneri
Odvjetničko društvo d.o.o.

Sukojišanska 4
21000 Split,
Hrvatska

TEL/FAX:
021 487 152
021 487 154
021 487 155

E-MAIL:
info@ljubicic-vrdoljak-partneri.hr
Trgovački sud u Splitu
MBS: 060338335
OIB: 02942315522

TEMELJNI KAPITAL:
350.000,00 kn
uplaćen u cijelosti

ČLANOVI UPRAVE:
Vinko Ljubičić
Željko Vrdoljak

SG-Splitska banka d.d.
IBAN:
HR4023300031156008608

ODVJETNICI:
Vinko Ljubičić
Željko Vrdoljak
Anamarija Ljubičić Kuzmanić

VJEŽBENICI:
Joško Mikulić
Marko Jurković
Nevena Penjak
Marko Ljubičić

TAJNICA:
Katica Rupčić

TUŽITELJ: Worldline Financial Services (Europe) S.A. sa sjedištem u 33
rue du Puits Romain, 8070 Bertrange, Luksemburg

TUŽENIK: Komorač i Kim j.d.o.o. sa sjedištem u Zagrebu, Masarykova ulica
11/1, OIB: 99232935084, zastupani po odvjetnicima u odvjetničkom društvu
LJUBIČIĆ-VRDOLJAK & partneri d.o.o.

ŽALBA TUŽENIKA

protiv presude Trgovačkog suda u Zagrebu
poslovni broj P-2559/2024-16

Punomoć u spisu.
Dvostruko.

Tuženik, putem punomoćnika, u zakonskom roku od 15 dana podnosi žalbu
protiv presude Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-2559/2024-16 od 19.
svibnja 2026., koja je objavljena na ročištu za objavu presude 19. svibnja 2026.

Pobijanom presudom naloženo je tuženiku platiti tužitelju iznos od 862.531,04
EUR sa zateznim kamatama tekućim od 24. travnja 2023. (točka I. izreke),
odbijen je dio zahtjeva tužitelja za zatezne kamate preko dosuđene stope (točka
II. izreke) te je tuženiku naloženo naknaditi tužitelju parnični trošak u iznosu od
73.089,72 EUR (točka III. izreke).

Presuda se pobija iz svih žalbenih razloga propisanih člankom 353. stavkom 1.
Zakona o parničnom postupku (dalje: ZPP), i to zbog: (1) bitnih povreda
odredaba parničnog postupka; (2) pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog
stanja; te (3) pogrešne primjene materijalnog prava.

Rješenjem o upravljanju postupkom poslovni broj P-2559/2024-3 od 11.
prosina 2024. (točka III.) sud je stranke izrijekom upozorio:

*„Upozoravaju se stranke da nakon zaključenja prethodnog postupka ne mogu
iznositi nove činjenice i predlagati nove dokaze, osim u slučaju iz čl. 299. st. 2.*

ZPP-a ... Nove činjenice i nove dokaze koje su stranke iznijele, odnosno predložile tijekom glavne rasprave protivno čl. 299. st. 2. ZPP-a sud neće uzeti u obzir.“

Prethodni postupak zaključen je na pripremnom ročištu održanom 6. studenoga 2025., na kojem je sud donio rješenje: „Zaključuje se prethodni postupak, te se održava glavna rasprava.“ (zapisnik poslovnosti broj P-2559/2024-11).

Tek na ročištu za glavnu raspravu održanom 10. travnja 2026. (zapisnik poslovnosti broj P-2559/2024-13), dakle više od pet mjeseci nakon zaključenja prethodnog postupka, punomoćnik tužitelja predao je „izvod prometa po računu za društvo SF 1 clips d.o.o. za datum 27. travnja 2023.“, iz kojeg bi proizlazilo da je tužitelj tom društvu uplatio 884.867,09 EUR.

Riječ je o ispravi kojom tužitelj raspolaže od 27. travnja 2023., dakle više od godinu i pol dana prije podnošenja tužbe (4./6. prosinca 2024.) i gotovo godinu dana prije zaključenja prethodnog postupka. Nije postojala nikakva objektivna zapreka da tu ispravu priloži uz tužbu ili najkasnije do zaključenja prethodnog postupka. Ne radi se ni o kakvoj iznimci iz članka 299. stavka 2. ZPP-a: tužitelj uz taj dokaz nije ni tvrdio, a kamoli dokazao, da ga bez svoje krivnje nije mogao predložiti ranije.

Tuženik se izrijeком protivi uzimanju u obzir tog dokaza i predlaže da ga drugostupanjski sud, na temelju članka 299. stavka 2. ZPP-a, izdvoji i ne uzme u obzir.

Prvostupanjski sud, postupivši suprotno članku 299. stavku 2. ZPP-a i suprotno vlastitom upozorenju iz rješenja od 11. prosinca 2024., taj dokaz nije samo uzeo u obzir, nego je upravo na njemu utemeljio ključno utvrđenje o aktivnoj legitimaciji tužitelja te o visini njegova navodnog „osiromašenja“ (točke 11., 13. i 17. obrazloženja pobijane presude). Time je počinjena bitna povreda odredaba parničnog postupka koja je bila od odlučnog utjecaja na donošenje zakonite i pravilne presude (čl. 354. st. 1. ZPP).

Tuženik je već na pripremnom ročištu 6. studenoga 2025., dakle pravodobno i prije zaključenja prethodnog postupka, predložio dokaz saslušanjem zakonskog zastupnika tuženika, i to na okolnost primanja, odnosno cjelokupnog platnog prometa koji je predmet spora (zapisnik poslovnosti broj P-2559/2024-11). Riječ je o dokazu izravno relevantnom kako za pitanje aktivne legitimacije, tako i za pitanje (ne)poštenja tuženika kao stjecatelja.

Nedolazak zakonskog zastupnika tuženika na ročišta 3. veljače 2026. i 10. travnja 2026. punomoćnik tuženika uredno je opravdao – zakonski zastupnik bio je izvan Republike Hrvatske zbog neodgovornih poslovnih obveza (zapisnici poslovnosti broj P-2559/2024-12 i -13).

Unatoč tome, sud je na ročištu 10. travnja 2026. odbio dokazni prijedlog za saslušanjem zakonskog zastupnika tuženika, a istodobno je – na tom istom ročištu – od tužitelja zaprimio i uzeo u obzir izvod prometa po računu predan protivno članku 299. stavku 2. ZPP-a (v. točku II. ove žalbe), te je odmah potom zaključio glavnu raspravu.

Na taj način tuženiku nije dana mogućnost da se očituje na zakašnjeli dokaz tužitelja niti da na njega odgovori odgovarajućim protudokazom, čime je doveden u bitno nejednak položaj u odnosu na tužitelja: tužiteljev je zakašnjeli dokaz prihvaćen, dok je tuženikov pravodobno predloženi dokaz odbijen – sve na štetu tuženika. Takvim je postupanjem povrijeđeno pravo tuženika da se izjasni o prijedlozima i dokazima protivne stranke (čl. 5. ZPP) te načelo ravnopravnosti stranaka, a tuženiku je uskraćena mogućnost raspravljanja pred sudom.

Navedeno predstavlja bitnu povredu odredaba parničnog postupka iz članka 354. stavka 2. točke 6. ZPP-a, a u svakom slučaju relativno bitnu povredu iz članka 354. stavka 1. ZPP-a koja je bila od odlučnog utjecaja na donošenje zakonite i pravilne presude, budući da je sud upravo na tom zakašnjelom i neraspravljenom dokazu utemeljio utvrđenje o aktivnoj legitimaciji tužitelja.

Aktivnu legitimaciju za kondikcijski zahtjev za vraćanje stečenog bez osnove (čl. 1111. Zakona o obveznim odnosima, dalje: ZOO) ima isključivo osoba čija se imovina umanjila – osiromašeni. Teret dokaza svih pretpostavki stjecanja bez osnove, pa tako i vlastite aktivne legitimacije, odnosno vlastitog osiromašenja, leži na tužitelju.

Navedeno potvrđuje i Vrhovni sud Republike Hrvatske u presudi poslovni broj Rev 1660/13-2 od 10. listopada 2017.:

„... osiromašeni u tužbi kojom zahtijeva vraćanje stečenog bez osnove zbog plaćanja neduga mora dokazati isplatu, nepostojanje duga i eventualno svoju zabludu ... teret dokaza ... je na osiromašenom – tužitelju.“

Tuženik je tijekom postupka pravodobno (podneskom od 16./19. svibnja 2025., dakle prije zaključenja prethodnog postupka) istaknuo prigovor nedostatka aktivne legitimacije tužitelja: tužitelj nije bio vlasnik spornih sredstava, već pružatelj platne usluge koji je sredstva trebao proslijediti trećoj osobi – trgovačkom društvu SF1 Clips d.o.o., Zagreb, Zadarska ulica 80, OIB: 54414225122 (generalnom i ekskluzivnom distributeru PANDORA nakita). Materijalno oštećena pogreškom u prijenosu sredstava mogla je biti jedino ta treća osoba, kao stvarni vjerovnik spornih iznosa.

Da sredstva ekonomski nisu pripadala tužitelju, proizlazi i iz samih navoda tužbe, u kojoj tužitelj izrijeком navodi da su sporna sredstva „trebala biti uplaćivana trećoj osobi“.

Štoviše, da je materijalno oštećena (osiromašena) isključivo treća osoba, a ne tužitelj, nedvojbeno proizlazi iz iskaza saslušanog svjedoka Marka Henrika Marinšeka – i to djelatnika samog tužitelja, koji je u spornom razdoblju kod tužitelja bio zaposlen na radnom mjestu voditelja za hrvatsko tržište – koji je na ročištu 3. veljače 2026. (zapisnik poslovni broj P-2559/2024-12) izrijeком iskazao:

„... za taj pos uređaj koji nosi određeni broj i nalazi se na lokaciji dućana Pandora City Centra One West, mi imamo sklopljen ugovor sa društvom SF 1 Clipse.“

Iz navedenog iskaza, koji potječe od samog tužitelja i koji je prvostupanjski sud k tome u cijelosti prihvatio kao „razložan, logičan, životan i uvjerljiv“ (točka 12. obrazloženja) – nedvojbeno proizlazi: (i) da je POS uređaj (oznake 1108765) na lokaciji „PANDORA CC1W“ u City Centru one West, s kojeg potječu sporni priljevi, pripadao trećoj osobi (SF1 Clips d.o.o.), a ne tuženiku; te (ii) da su sporna sredstva „pripadala“ upravo trećoj osobi (Pandori, odnosno SF1 Clips d.o.o.). Drugim riječima, sam tužitelj svojim je dokazom potvrdio da je nositelj eventualnog imovinskog umanjenja (osiromašeni) treća osoba, a ne tužitelj. Nakon obavljanja usluge tužitelja je opisna u navedenom iskazu iz kojeg ja nedvojbeno dokazano kako je riječ o imovini SF1 Clips d.o.o.

Prvostupanjski sud nedostatak aktivne legitimacije premostio je isključivo na temelju: (a) prekludiranog izvoda prometa po računu (navodne uplate trećoj osobi) i (b) općenite sheme četverostrane kartične sheme Hrvatske narodne banke te iskaza svjedoka. Niti jedno ni drugo ne dokazuje aktivnu legitimaciju tužitelja:

(a) Prekludirani dokaz mora se izdvojiti iz razloga navedenih u točki II. ove žalbe. Bez njega u spisu nema nikakvog dokaza da je tužitelj uopće nadoknadio sredstva trećoj osobi, pa tako ni dokaza o vlastitom osiromašenju tužitelja.

(b) I kada bi se taj dokaz uzeo u obzir, on dokazuje uplatu od 884.867,09 EUR društvu SF1 Clips d.o.o., a to je iznos koji ne odgovara utuženom iznosu od 862.531,04 EUR, niti bruto iznosu od 865.138,55 EUR koji je navodno pogrešno uplaćen tuženiku. Razlika iznosi 22.336,05 EUR u odnosu na utuženi iznos, odnosno 19.728,54 EUR u odnosu na navedeni bruto iznos. Dokaz o plaćanju trećoj osobi stoga ne dokazuje istovjetnost ni uzročnu vezu s uplatama izvršenima tuženiku – drugim riječima, ne dokazuje da to plaćanje potječe upravo iz ovog odnosa.

(c) Naposljetku, i da je do uplate trećoj osobi došlo, tužitelj je time podmirio vlastitu obvezu prema toj trećoj osobi, ali time nije stekao nikakvu tražbinu prema tuženiku. Tražbina treće osobe mogla bi na tužitelja prijeći jedino ustupom tražbine ugovorom (cesijom, čl. 80. ZOO) ili subrogacijom – zakonskom (čl. 91. ZOO) odnosno ugovornom (čl. 92. ZOO). Tužitelj, međutim, u spis nije dostavio nikakav ugovor o ustupu tražbine, nikakav sporazum o subrogaciji, niti je postojanje takvog pravnog osnova uopće tvrdio. Uostalom, treća osoba (SF1 Clips d.o.o.) ni u kakvom obveznopravnom odnosu s tuženikom nije bila, pa nije ni mogla imati tražbinu prema tuženiku koju bi tužitelj mogao naknadnim plaćanjem na sebe prenijeti.

Slijedom navedenog, tužitelj nije dokazao da je nositelj prava koje je predmet spora, zbog čega je tužbeni zahtjev valjalo odbiti uslijed nedostatka aktivne legitimacije. Pogrešnim utvrđenjem da je tužitelj aktivno legitimiran, prvostupanjski sud je pogrešno primijenio članak 1111. ZOO i nepotpuno utvrdio činjenično stanje.

Sudska praksa na koju se tužitelj poziva (slučajevi pogrešnih bankovnih doznaka) ovdje se ne može primijeniti: ona se odnosi na situacije u kojima je platitelj nesporno doznačio vlastita sredstva i bio nesporni osiromašeni, dok je u ovom predmetu upravo sporno i nedokazano da su sredstva bila tužiteljeva, a postoji jasno utvrđena treća osoba kao stvarni vjerovnik.

U točki 18. obrazloženja pobijane presude sud zaključuje:

„Dakle iz navedenog je razvidno da je tužitelj bio svjestan, odnosno nije mu moglo ostati nepoznato da mu se na račun slijevaju sredstva koja nemaju podlogu u valjanom pravnom poslu pa je stoga isti i bio nepošten upravo od trenutka stjecanja utuženih sredstava dakle od 29. rujna 2021. ...“

Navedeni je razlog proturječan sam sebi i čini presudu nerazumljivom. Nepoštenje stjecatelja – o kojem prema članku 1115. ZOO ovisi tijek zateznih kamata – može se odnositi isključivo na tuženika kao stjecatelja, a ne na tužitelja; sredstva su se „slijevala na račun“ tuženika, a ne tužitelja. Iz obrazloženja se stoga ne može jasno ispitati na čije se (ne)poštenje sud zapravo poziva niti na kojem činjeničnom utvrđenju temelji odluku o kamatama, čime je počinjena bitna povreda odredaba parničnog postupka iz članka 354. stavka 2. točke 11. ZPP-a.

Dodatno se ističe da bi bilo pogrešno zaključiti da je osnovanost zahtjeva nesporna: tuženik je na pripremnom ročištu 6. studenoga 2025. nespornom učinio isključivo visinu tužbenog zahtjeva, dok je njegovu osnovanost – osobito aktivnu legitimaciju tužitelja i primjenu materijalnog prava – osporavao tijekom cijelog postupka.

Podredno, i u slučaju da se utvrdi aktivna legitimacija tužitelja, ističe se da je tužitelj kroz razdoblje od gotovo osamnaest mjeseci (od 29. rujna 2021. do 12. travnja 2023.) opetovano i automatizmom uplaćivao sredstva tuženiku, raspolažući pritom vlastitim mjesečnim i dnevnim izvještajima iz kojih su bili vidljivi lokacija i POS uređaj (oznake 1108765) s kojeg priljevi potječu. Takvo postupanje predstavlja grubu povredu dužne pažnje dobrog stručnjaka koju je tužitelj, kao institucija za platni promet, dužan primjenjivati (čl. 10. st. 2. ZOO) te je protivno načelu savjesnosti i poštenja (čl. 4. ZOO).

Tuženik ne prešućuje da sudska praksa za primjenu članka 1112. stavka 1. ZOO-a (prema kojem tko izvrši isplatu znajući da nije dužan platiti nema pravo zahtijevati vraćanje) traži stvarno znanje platitelja u trenutku isplate, a ne tek nepažnju (Vrhovni sud RH, Rev-x 489/12 od 25. rujna 2013.; II.Rev-104/94 od 15. ožujka 1994.; Visoki trgovački sud RH, PŽ-1715/2010-5 od 18. prosinca 2012.). Međutim, trajanje i opetovanost uplata kroz osamnaest mjeseci, uz potpun uvid tužitelja u vlastite evidencije, otvaraju ozbiljno pitanje je li kod tužitelja postojala barem prešutna svijest o plaćanju neduga – što je prvostupanjski sud propustio cjelovito ocijeniti.

Posebno se treba uzeti u obzir da je riječ o djelatnosti samog tužitelja koji je bio svjestan i morao znati za navedeno postupanje koje je vlastitom i svjesnim postupanjem uplaćivao na račun tuženika. Postavlja se pitanje ako u ovom primjeru ne vrijedi članak 1112. stavka 1. ZOO-a (prema kojem tko izvrši isplatu znajući da nije dužan platiti nema pravo zahtijevati vraćanje) zašto je isti uopće propisan. Riječ je o knjiškom primjeru u praksi.

Podredno, u pogledu tijeka zateznih kamata: ako se tuženika ocijeni savjesnim stjecateljem, zatezne kamate prema članku 1115. ZOO-a mogu teći tek od dana podnošenja zahtjeva za povrat, a ne od ranijeg datuma.

Slijedom svega navedenog, predlaže se da Visoki trgovački sud Republike Hrvatske žalbu uvaži te: preinači pobijanu presudu u točki I. i točki III. izreke na način da u cijelosti odbije tužbeni zahtjev kao neosnovan i naloži tužitelju naknaditi tuženiku troškove cijelog parničnog postupka; podredno da ukine pobijanu presudu u točki I. i točki III. izreke i predmet u tom dijelu vrati prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje.

Sastav žalbe: 11.482,00 EUR (5.741 bod) + 25% PDV-a, što iznosi 14. 352,50 EUR-a.